

من با همه سفرابه جزسفرای روسیه ملاقات کردم و روابط نزدیک با آنها ایجاد کردم. برخی شان را محترم یافتم و برخی را مانند سفرای آلمان، بلژیک، کویت و عربستان سعودی بدون هیچ خاطره‌ی خوبی در ذهن به یاد می‌آورم. در سفرای آلمان و بلژیک تحجر، تکبر و بی‌ادبی را لمس کردم. اما سفیر پاکستان! باید گفت او فرد محترم و فرهیخته‌ای بود. سفیر چین تنها کسی بود که روابط خوبی با سفارت و افغانستان داشت.

مسئله اصلی که رابطه ما و آمریکا را پیچیده می‌کرد، اسامه بن لادن بود. آمریکا خواستار تحویل او یا انتقال وی به کشوری دیگر بود. اما طالبان خواستار دادگاهی بود که حیثیت بن لادن حفظ شود. امارت اسلامی افغانستان به سه راه حل رسید. نخست اینکه آمریکا دلایل مستند ادعای خود را ارائه کند و اطلاعات خود را در اختیار دادگاه عالی افغانستان قرار دهد و در نتیجه امارت اسلامی افغانستان بن لادن را به دادگاه احضار کند. دوم اینکه اگر آمریکا دادگاه عالی افغانستان را قبول ندارد و به رسمیت نمی‌شناسد، افغانستان پیشنهاد می‌کند که دادگاه دیگری با حضور دادستان‌هایی از سه کشور اسلامی تشکیل شود و دادگاه در کشور چهارمی غیر از این سه کشور برگزار گردد. سوم اینکه اگر حالت پیش نیز مورد قبول آمریکا نیز، ما تمام فعالیت‌های بن لادن را کنترل نموده و تمام راه‌های ارتباطی وی را قطع کنیم و دیگر اجازه هیچ گونه عملیات و ضربه زدن به هیچ کشوری را از خاک افغانستان به او ندهیم. آمریکا هیچ یک از سه حالت ما را نپذیرفت. حتی امکان برگزاری محاکمه در دادگاه بین‌المللی لاهه را نیز مورد مطالعه قرار نداد.

امارت اسلامی به دودلیل عمده با تحویل بن لادن مخالفت کرد: ۱. تحویل هر مظنون به آمریکا موجب تحمیل هژمونی آن بر جهان می‌شود و این موضوع استقلال و حاکمیت تمام کشورهای را